

Ateşin Düştüğü Yerdeyim

— Kadir YILDIZ · 11 Mart 2013

Vakit gri akşamlara demirlerken yüreğimi
Gün biter
Sensizlik vurur düşüncelerime
Kan gibi midir senin sevgin
Nerelerden geldik bu yalnızlığa
Nasıl kesti yolumuzu bizsizlik
Bu kaçınıcı kendime gelişim
Demek rüzgarlı pencerelerde gülüşürken
Ay ışığı değildi alnımıza vuran

Hevesim kaldı kursağımda
Ne kadar vurursan vur sırtıma çıkmaz artık
Şimdi sen kuştüyü yastıklarda uyuturken başını
Benim kaldırım taşlarım var
Anladım ki sadece gidenler farklı
Oysa bıraktıkları acı hep aynı
Ömrümün noktasısın
Ama bilirim gelmezsin

Yorgunum
Kaçkarlar kadar yorgun
Kalmadı yüzümde çocukluk öykülerim
Düşer aklıma lacivert gecelerin erittiği mumlar
Ne çok isterdim gözlerinde sadece benim görebildiğim
Bir ışığa kapılmak
Bol gelir şimdi dünya
Sıfır bedene düşen yüreğime

Artık ateşin düştüğü yerdeyim
Durgun sular gibi
Kurum sesli kadınlar süpürürken dünyayı

Evlatlık verilir yüreğim
Demek sevdanın rengi aklımdaki kadar beyaz değilmiş
Göğsümde ıslak bir mendil
Gözlerim intihar mavisini
Aşkın ateşini yakmaya çalışırken
Kibritsiz kaldım Kasım'ın sonbaharında
Gözün aydın
Başının etini yiyeceğim hiçbir şeyim yok artık

Dökülürken ağdalı dilimden kurşuni sözcükler
Döllenir yüreğinin ortasında